Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (štvrtá komora)

z 3. júla 2019 *

„Verejná služba – Zamestnanci EIB – Organizačné usporiadanie služieb – Uvoľnenie zo služby – Prístup k elektronickej schránke a k počítačovým pripojeniam – Konanie pred podaním žaloby – Prípustnosť – Právna istota – Právo byť vypočutý – Prezumpcia neviny – Záverečná správa OLAF-u – Povinnosť odôvodnenia – Zodpovednosť – Majetková ujma – Nemajetková ujma“

Vo veci T-573/16,

PT, zamestnanec Európskej investičnej banky, v zastúpení E. Nordh, advokát,

žalobca,

proti

Európskej investičnej banke (EIB), v zastúpení: pôvodne G. Nuvoli, E. Raimond, T. Gilliams a G. Faedo, neskôr G. Faedo a M. Loizou, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci M. Johansson a B. Wägenbaur, advokátky, a J. Currall, barrister,

žalovanej,

ktorej predmetom je žaloba podľa článku 270 ZFEÚ a článku 50a Štatútu Súdneho dvora Európskej Únie na zrušenie rozhodnutí EIB z 13. apríla, 12. mája, 16. júna a 20. októbra 2015, 6. júna 2016 a 7. februára 2017 o uvoľnení žalobcu zo služby, rozhodnutia EIB z 18. júna 2015 o zabránení PT v prístupe k jeho elektronickej schránke a počítačovým pripojeniam EIB a rozhodnutí EIB o neoboznámení žalobcu s výplatnými listinami a vymazaní jeho mena z organizačnej schémy uverejnenej na intranete EIB na jednej strane, a na náhradu škody, ktorá bola žalobcovi údajne spôsobená, na strane druhej,

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá komora),

v zložení: predseda komory H. Kanninen (spravodajca), sudcovia J. Schwarcz a C. Iliopoulos,

tajomník: P. Cullen, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 23. januára 2018,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: švédčina.

Rozsudok [1]

[*omissis*]

III. Právny stav

[*omissis*]

D. O veci samej

1. O návrhoch na zrušenie

[*omissis*]

a) O prvej časti prvého žalobného dôvodu založenej na porušení zásady právnej istoty

[*omissis*]

2) O dôvodnosti prvej časti prvého žalobného dôvodu

233 Treba pripomenúť, že zásada právnej istoty, ktorej integrálnou súčasťou je zásada predvídateľnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. mája 2017, Deza/ECHA, T-115/15, EU:T:2017:329, bod 135 a citovanú judikatúru), predstavuje všeobecnú zásadu práva Únie. Cieľom tejto zásady je zabezpečiť predvídateľnosť situácií a právnych vzťahov vyplývajúcich z práva Únie (pozri rozsudok zo 4. mája 2016, Andres a i./ECB, T-129/14 P, EU:T:2016:267, bod 35 a citovanú judikatúru) a vyžaduje, aby všetky správne akty vyvolávajúce právne účinky boli jasné a presné na to, aby dotknuté osoby mohli bez pochybností poznať svoje práva a povinnosti a podľa toho konať (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. januára 2016, DF/Komisia, T-782/14 P, EU:T:2016:29, bod 45 a citovanú judikatúru). Táto požiadavka sa uplatňuje najmä vtedy, ak predmetný akt môže mať nepriaznivé dôsledky pre dotknuté osoby (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. mája 2017, Deza/ECHA, T-115/15, EU:T:2017:329, bod 135).

234 Na jednej strane teda zásada právnej istoty vyžaduje, aby záväzná povaha každého aktu, ktorý smeruje k vytvoreniu právnych účinkov, bola odvodená z normy práva Únie, ktorá v ňom musí byť výslovne uvedená ako právny základ (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. mája 2017, Deza/ECHA, T-115/15, EU:T:2017:329, bod 135 a citovanú judikatúru). Táto požiadavka sa uplatňuje rovnako v súvislosti s povinnosťou odôvodnenia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 1. októbra 2009, Komisia/Rada, C-370/07, EU:C:2009:590, bod 55).

235 Opomenutie odkazu na konkrétne ustanovenie rozhodne nemusí predstavovať podstatnú vadu, ak právny základ aktu môže byť určený na základe iných skutočností. Výslovný odkaz je však nevyhnutný, ak sú v prípade neexistencie takéhoto výslovného odkazu dotknuté osoby a príslušný súd Únie ponechaní v neistote, čo sa týka presného právneho základu daného aktu (rozsudok zo 14. júna 2016, Komisia/McBride a i., C-361/14 P, EU:C:2016:434, bod 48).

236 Na druhej strane zásada právnej istoty vyžaduje, aby dôsledky predmetného aktu bolo možné predvídať (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. júna 2015, Health Food Manufacturers' Association a i./Komisia, T-296/12, EU:T:2015:375, bod 86).

1 Uvádzajú sa iba tie body rozsudku, ktorých uverejnenie považuje Všeobecný súd za užitočné.

237 Význam pojmu predvídateľnosť však závisí vo veľkej miere od obsahu dotknutého aktu, oblasti, ktorej sa týka, a od druhu osôb, ktorým je určený. Konkrétne tento pojem nebráni tomu, aby dotknutá osoba na to, aby mohla spôsobom primeraným okolnostiam prípadu posúdiť dôsledky, ktoré môžu z daného aktu vyplynúť, potrebovala získať odbornú radu (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 28. júna 2005, Dansk Rørindustri a i./Komisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, EU:C:2005:408, bod 219).

238 V danom prípade treba podobne ako žalobca konštatovať, že pojem uvoľnenie zo služby nemá výslovnú oporu ani v poriadku zamestnancov [EIB] z roku 2009, ani v inom právnom predpise Únie. Z dokumentov v spise nevyplýva, že by použitie takých opatrení, ako je uvoľnenie žalobcu zo služby, bolo bežným alebo dokonca známym postupom či už konkrétne v rámci EIB alebo v inštitúciách Únie vo všeobecnosti. Na stretnutiach z 13. marca a 15. júna 2015 sa okrem toho výslovne odkazovalo na „osobitný“ charakter uvoľnenia žalobcu zo služby.

239 Ani v rozhodnutí z 13. apríla 2015, ani v rozhodnutí z 12. mája 2015 však nie je vyjadrený právny základ, na základe ktorého chcela EIB uvoľniť žalobcu zo služby. Tieto rozhodnutia sú mimoriadne stručné, nepoukazujú na žiadnu právnu normu a neuvádzajú žiadne prvky, ktoré by žalobcovi umožnili identifikovať tento právny základ. V skutočnosti EIB v rozhodnutí z 13. apríla 2015 len odkazuje na „situáciu na pracovisku“ žalobcu, na vyšetrovanie zo strany Generálneho inšpektorátu a na záujem služby a žalobcu a bez ďalších podrobností uvádza, že žalobca je „dočasne oslobodený od svojich pracovných povinností“ a že jeho práva podľa poriadku zamestnancov zostávajú nezmenené. Rozhodnutie z 12. mája 2015 je ešte stručnejšie, keďže sa obmedzuje len na odvolanie sa na pokračovanie vyšetrovania, na dobré pracovné podmienky žalobcu a jeho nadriadených a možné preradenie žalobcu.

240 Napriek tomu, že v rozhodnutiach z 13. apríla a 12. mája 2015 chýba odkaz na právny základ pre uvoľnenie žalobcu zo služby, však EIB niekoľko mesiacov neodpovedala na žiadosti žalobcu o objasnenie v tomto smere a len prostredníctvom riaditeľa svojho odboru pre sociálne vzťahy a administratívne služby informovala žalobcu o tom, že jeho uvoľnenie zo služby nepredstavuje pozastavenie výkonu funkcie podľa článku 39 poriadku zamestnancov z roku 2009. Je teda nesporné, že EIB predovšetkým neodpovedala na e-mail z 13. marca 2015, ktorým ju žalobca výslovne žiadal o „odkaz na právny základ rozhodnutia“ o uvoľnení zo služby, ktoré EIB zamýšľala prijať (pozri bod 224 vyššie). Až 16. júna 2015, teda po uplynutí platnosti rozhodnutí z 13. apríla a 12. mája 2015 a na výslovnú žiadosť právnych zástupcov žalobcu, EIB uviedla ako základ uvoľnenia žalobcu zo služby, že jej vedenie má v rámci jej organizačného usporiadania širokú diskrečnú právomoc, ako aj povinnosť starostlivosti, ktorá mu prináleží.

241 Za týchto okolností sa žalobcovi pred 16. júnom 2015 napriek jeho právnemu vzdelaniu a dokonca ani s pomocou odborného poradenstva nepodarilo rozptýliť jeho pochybnosti o právnom základe, z ktorého vychádzali rozhodnutia z 13. apríla a 12. mája 2015. Treba teda dospieť k záveru, že EIB nechala žalobcu v stave trvajúcej neistoty, čo sa týka pôsobnosti týchto rozhodnutí. V dôsledku toho bolo preňho nemožné jednoznačne poznať svoje práva a povinnosti a podľa toho konať.

242 Tento záver platí o to viac, ako v podstate uvádza žalobca, že spôsob, akým chcela EIB vyložiť pojmy uvoľnenie (zo služby) a „oslobodený“ (od svojich pracovných povinností) v rozhodnutiach z 13. apríla a 12. mája 2015, sa značne odlišuje od ich bežného významu. V skutočnosti pojem uvoľnenie označuje v jeho bežnom význame povolenie nevykonať to, čo je predpísané. Pokiaľ ide o výraz „oslobodený“, v jeho bežnom význame označuje zbavenie záväzku z dôvodu zániku povinnosti vykonať to, čo bolo predpísané. V tomto prípade však EIB používala pojem „uvoľnenie“ a výraz „oslobodený“ na opísanie zákazu robiť to, čo je predpísané. Ako EIB výslovne uznala na pojednávaní, žalobca „nem[ohol] pracovať“ v dôsledku jeho uvoľnenia zo služby. Korešpondencia žalobcu s EIB dokazuje túto nejednoznačnosť. Odpoveď žalobcu na e-mail pracovnej povahy z 15. apríla 2015 mu teda prinieslo

„napomenutie“ od riaditeľa odboru „finančných rizík“ patriaceho pod GR RR. Tento riaditeľ však žalobcu neinformoval, že má zakázané pracovať, ale len, že je „oficiálne mimo služby“ a že sa od neho neočakávalo, že bude pracovať alebo odpovedať na e-maily.

243 Z toho vyplýva, že keďže v nich nie je uvedený relevantný právny základ, rozhodnutia z 13. apríla a 12. mája 2015 sú postihnuté vadou spočívajúcou v porušení zásady právnej istoty, ako aj nedostatku odôvodnenia.

244 Na druhej strane rozhodnutia zo 16. júna a z 20. októbra 2015 uvádzajú jasne a presne právny základ, z ktorého vychádzajú, keď prinajmenšom uvádzajú údaje, ktoré žalobcovi umožňujú tento právny základ jednoznačne identifikovať.

245 V rozhodnutí zo 16. júna 2015 je najmä uvedené, že:

„Navyše, pokiaľ ide o Vašu žiadosť o objasnenie právneho základu pre uvoľnenie vyjadrenú Vašimi advokátmi v liste z 3. júna 2015, vezmite, prosím, na vedomie, že EIB, rovnako ako ktorákoľvek iná inštitúcia Únie, má široké diskrečné právomoci v organizácii svojich útvarov a zamestnancov. Tieto [právomoci] zahŕňajú právomoc rozhodnúť o uvoľnení zo služby, v súlade s judikatúrou najmä vtedy, keď sa vedenie musí vyrovnať s incidentmi, ktoré sú nezlučiteľné s riadnym a nerušeným výkonom služby. EIB má povinnosť zasiahnuť s potrebným nasadením a reagovať podľa okolností veci s potrebnou rýchlosťou a starostlivosťou na účely zistenia skutkového stavu a so znalosťou veci vyvodiť vhodné dôsledky.

V dôsledku toho za okolností, ako sú okolnosti tohto prípadu, prijala [EIB] na jednej strane predbežné naliehavé administratívne opatrenia, ktoré považovala za potrebné na obnovenie pracovných podmienok v súlade s požiadavkami dobrej správy a starostlivosti. Tieto opatrenia boli prijaté s náležitou starostlivosťou [EIB] pri riešení osobnej situácie.

Na druhej strane sa [EIB] rýchlo pokúsila zistiť relevantné skutočnosti týkajúce sa nahlásených situácií alebo obvinení pri rozhodovaní o ďalších opatreniach. Vzhľadom na povahu incidentov v tejto veci [EIB] konala s mimoriadnou opatrnosťou.

…

Toto potvrdenie Vášho uvoľnenia je zásadne založené na:

a) dôležitom záujme služby, ktorý od [EIB] vyžaduje formálne ochranné opatrenia na riešenie situácie na Vašom pracovisku, kde sa vzťah medzi Vami a Vašimi nadriadenými stal natoľko neznesiteľným, že normálne fungovanie služby už nebolo možné. Obnovenie fungovania sekcie sa už nemohlo uskutočniť bez Vášho oddelenia od Vašich priamych nadriadených;

b) povinnosti zohľadniť záujem Vašich nadriadených, ktorí sa cítili ohrození Vaším správaním a ktorí už neboli schopní riadne vykonávať svoje pracovné činnosti v čase, keď ste boli prítomný v [EIB];

c) povinnosti zohľadniť vaše záujmy v tom zmysle, že vedenie má povinnosť nevystavovať vás kontaktu s osobami, proti ktorým ste vzniesli obvinenia.“

246 Rozhodnutie z 20. októbra 2015 „potvrdzuje“ uvoľnenie žalobcu zo služby, uvádza, že otázka použitého právneho základu bola už skôr vyriešená, a poskytuje nasledujúce spresnenia:

„Uvoľnenie spadá jednoznačne do rozsahu právomocí vedenia [EIB], presnejšie do rozsahu výhradných práv a právomocí prezidenta [EIB] organizovať zamestnancov [EIB] vo svojom úradnom postavení orgánu s menovacou právomocou podľa [protokolu č. 5 o štatúte EIB] a rokovacieho poriadku [EIB] (článok 23 ods. 3).“

247 Samotná skutočnosť, že rozhodnutia zo 16. júna a 20. októbra 2015 výslovne identifikujú alebo umožňujú žalobcovi jednoducho identifikovať použitý právny základ, však nestačí na vyvodenie záveru, že sú v súlade s požiadavkami zásady právnej istoty. Na to je stále v súlade s judikatúrou citovanou v bodoch 233, 234 a 236 vyššie nevyhnutné, aby mal žalobca možnosť s dostatočnou mierou presnosti posúdiť pôsobnosť, a to predovšetkým časovú, týchto rozhodnutí, a tým mohol posúdiť, na akú dlhú dobu má byť uvoľnený zo služby. Táto požiadavka bola o to naliehavejšia, že dlhodobé uvoľnenie zo služby, akému bol vystavený žalobca, nebolo rovnocenné s rozhodnutím o pozastavení výkonu funkcie podľa článku 39 poriadku zamestnancov z roku 2009, keďže ho nielen zbavuje možnosti plniť si svoje úlohy (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok zo 16. decembra 2015, DE/EMA, F-135/14, EU:F:2015:152, body 39 a 40), ale môže mať aj významné nepriaznivé dôsledky pre jeho profesionálnu, správnu a finančnú situáciu.

248 V skutočnosti môže dlhodobé uvoľnenie zo služby, akému bol vystavený žalobca, v prvom rade nepriaznivým spôsobom ovplyvniť jeho práva podľa poriadku zamestnancov. Pokiaľ mu je zakázané pracovať, zamestnanec EIB, ktorý je ako žalobca uvoľnený zo služby na dlhší čas, nemôže byť riadne hodnotený podľa článku 22 poriadku zamestnancov z roku 2009, a tým pádom ani povýšený na základe dosiahnutých výsledkov podľa článku 23 toho istého poriadku.

249 V druhom rade môže dlhodobé uvoľnenie zo služby, akému bol vystavený žalobca, nepriaznivým spôsobom ovplyvniť jeho finančné nároky. Stalo by sa tak aj vtedy, ak by, ako je to v danom prípade, plat dotknutej osoby zostal zachovaný počas celého trvania uvoľnenia zo služby. Treba pripomenúť, že odmeňovanie zamestnanca EIB, akým je žalobca, môže zahŕňať nielen plat, ale predovšetkým aj ročné odmeny uvedené v prílohe II k poriadku zamestnancov z roku 2009. Keďže dlhodobé uvoľnenie zo služby, akému bol vystavený žalobca, je prekážkou toho, aby bol jeho výkon počas dlhšieho obdobia hodnotený (pozri bod 245 vyššie), žalobca je v praxi zbavený možnosti, že by mu boli udelené takéto odmeny. Keďže v tomto prípade nemôže byť ani povýšený (pozri bod 248), je rovnako zbavený všetkých možností zvýšenia platu, ktoré sprevádzajú každé povýšenie podľa článku 23 poriadku zamestnancov z roku 2009.

250 V treťom rade, keďže zamestnancovi EIB, ktorý bol dlhodobo uvoľnený zo služby, ako je to v prípade žalobcu, nie sú ukladané žiadne úlohy, môže bez ohľadu na zachovanie jeho platu tvrdiť, že mu bola spôsobená nemajetková ujma (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. decembra 2015, DE/EMA, F-135/14, EU:F:2015:152, bod 42) a došlo k porušeniu zásady zhody medzi platovou triedou a pracovným miestom, podľa ktorej nesmú úlohy úradníka alebo zamestnanca Únie jednoznačne nedosahovať úroveň úloh, ktoré zodpovedajú jeho platovej triede a pracovnému miestu, berúc do úvahy ich povahu, dôležitosť a rozsah (rozsudky z 23. marca 1988, Hecq/Komisia, 19/87, EU:C:1988:165, bod 7, a z 28. mája 1998, W/Komisia, T-78/96 a T-170/96, EU:T:1998:112, bod 104). Na rozdiel od toho, čo tvrdí EIB, sa v skutočnosti rozsah tejto zásady neobmedzuje na rozhodnutia o preradení (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. mája 2008, Kerstens/Komisia, F-119/06, EU:F:2008:54, bod 45).

251 Na rozdiel nielen od rozhodnutí z 13. apríla a 12. marca 2015, ktorých trvanie bolo výslovne obmedzené na jeden mesiac, ale aj rozhodnutia o pozastavení výkonu služby podľa článku 39 poriadku zamestnancov z roku 2009, ktorého maximálna doba platnosti sú tri mesiace s výnimkou prípadu trestného konania, rozhodnutia zo 16. júna a 20. októbra 2015 neobsahujú žiadne číselne vyjadrené obmedzenie platnosti. Je pravda, že tieto rozhodnutia potvrdzujú predbežnú povahu uvoľnenia žalobcu zo služby a v podstate spresňujú, že jeho trvanie je podmienené tým, že dôjde k nejakej budúcej udalosti. Treba však konštatovať, že dátum, keď nastane taká udalosť, nebolo možné ku dňu prijatia týchto rozhodnutí určiť s dostatočnou presnosťou.

252 Rozhodnutie zo 16. júna 2015 sa v skutočnosti obmedzuje na podmienenie ukončenia uvoľnenia žalobcu zo služby záverom „formálneho vyšetrovania“ OLAF-u. Pojem formálne nefiguruje v nariadení č. 883/2013, ani v nariadení Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 z 25. mája 1999 o vyšetrovaniach vykonávaných Európskym úradom pre boj proti podvodom (OLAF) (Ú. v. ES L 136,

1999, s. 1; Mim. vyd. 01/003, s. 91), ktoré bolo prvým uvedeným nariadením zrušené. Zo zápisnice zo stretnutia z 15. júna 2015 však vyplýva, že na rozdiel od toho, čo sa tvrdí v písomných podaniach žalobcu, tento pojem neodkazuje na „administratívne vyšetrovanie“ vymedzené v článku 2 ods. 4 nariadenia č. 883/2013, ale všeobecne na konanie pred úradom OLAF, ktoré je ukončené vypracovaním vyšetrovacej správy. V skutočnosti na tomto stretnutí riaditeľ odboru pre sociálne vzťahy a administratívne služby EIB informoval žalobcu, že sa predpokladá, že jeho uvoľnenie zo služby bude trvať dovtedy, kým nebude k dispozícii správa OLAF-u.

253 Rozhodnutie z 20. októbra 2015 sa podobne obmedzuje na to, že podmieňuje ukončenie uvoľnenia žalobcu zo služby ukončením „prác“ OLAF-u. Pojem práce sa týmto spôsobom nepoužíva ani v nariadení č. 883/2013, ani v nariadení č. 1073/1999, ktoré ho zrušilo. Na základe úvah uvedených v bode 252 vyššie však žalobca mohol pochopiť, že rovnako ako pojem formálne vyšetrovanie, aj pojem práce všeobecným spôsobom odkazoval na konanie pred úradom OLAF, ktoré je ukončené vypracovaním vyšetrovacej správy.

254 Treba však poznamenať, že nariadenie č. 883/2013 nestanovuje pre povinnosť vypracovať vyšetrovaciu správu OLAF-u žiadnu pevnú časovú lehotu. Uvedené nariadenie bez ďalších podrobností uvádza, že vyšetrovacia správa OLAF-u sa vypracuje „po uzavretí“ alebo „po skončení“ administratívneho vyšetrovania, ako je vymedzené v článku 2 ods. 4 uvedeného nariadenia, a ktorého trvanie nie je ohraničené žiadnou pevne stanovenou lehotou. V skutočnosti článok 7 ods. 8 uvedeného nariadenia stanovuje, že ak nemožno vyšetrovanie uzavrieť do 12 mesiacov po jeho začatí, generálny riaditeľ podá dozornému výboru po uplynutí uvedenej lehoty 12 mesiacov a potom každých šesť mesiacov správu, v ktorej uvádza príslušné dôvody, prečo to nie je možné, a nápravné opatrenia, ktoré sa plánujú s cieľom urýchliť vyšetrovanie.

255 Vyhlásenia riaditeľa odboru pre sociálne vzťahy a administratívne služby EIB na stretnutí 15. júna 2015, ktorého cieľom bolo vypočuť žalobcu pred prijatím rozhodnutia zo 16. júna 2015, potvrdzujú, že je náročné odhadnúť s akoukoľvek mierou presnosti alebo istoty termín ukončenia konania pred OLAF-om. V skutočnosti riaditeľ odboru pre sociálne vzťahy a administratívne služby EIB na tomto stretnutí informoval žalobcu, že sa predpokladá, že jeho uvoľnenie zo služby potrvá dovtedy, kým nebude k dispozícii správa OLAF-u a že „sa dúfa, že sa tak stane pred letnými prázdninami, ale [že] mu v tejto súvislosti nemohla byť poskytnutá žiadna záruka, pretože [EIB] nemá žiadnu kontrolu nad konaním úradu OLAF“.

256 Za týchto okolností žalobca nemohol s dostatočnou presnosťou určiť časovú pôsobnosť rozhodnutí zo 16. júna a 20. októbra 2015. Bolo preňho teda nemožné s istotou poznať rozsah svojich práv a povinností a podľa toho konať.

257 V dôsledku toho sú rozhodnutia zo 16. júna a 20. októbra 2015, podobne ako rozhodnutia z 13. apríla a 12. mája 2015, zaťažené porušením zásady právnej istoty.

258 Argument EIB, podľa ktorého bolo uvoľnenie žalobcu zo služby jediným spôsobom, ako ukončiť konflikt medzi žalobcom a jeho nadriadenými, z toho dôvodu, že nebolo možné ani ho preradiť do inej sekcie, ani ho vyslať do inej organizácie, nemá takú povahu, aby vyvrátil tento záver. Široká miera voľnej úvahy, o ktorej EIB tvrdí, že ju má k dispozícii pri organizácii svojich služieb pri plnení zverených úloh a pri prideľovaní zamestnancov, ktorí sú jej k dispozícii s prihliadnutím na tieto úlohy, nie je v skutočnosti neobmedzená. Naopak, táto diskrečná právomoc sa musí vykonávať v záujme služby a s ohľadom na zásadu zhody medzi platovou triedou a pracovným miestom (pozri rozsudok z 19. júna 2015, Z/Súdny dvor, T-88/13 P, EU:T:2015:393, bod 105 a citovanú judikatúru), ako aj povinnosť starostlivosti, všeobecné zásady práva Únie a základné práva dotknutej osoby (pozri v tomto zmysle rozsudky z 13. decembra 2017, HQ/OCVV, T-592/16, neuverejnený, EU:T:2017:897, body 26 a 27; z 2. mája 2007, Giraudy/Komisia, F-23/05, EU:T:2007:75, bod 141, a z 9. októbra 2007, Bellantone/Dvor audítorov, F-85/06, EU:F:2007:171, bod 61). Táto právomoc preto nemala takú povahu, aby umožnila vedeniu nerešpektovať požiadavky zásady právnej istoty alebo zásadu zhody

medzi platovou triedou a pracovným miestom s cieľom zamedziť žalobcovi v jeho pracovnej činnosti po dlhšiu dobu, ktorej trvanie nebolo možné stanoviť s presnosťou, a počas ktorej bol žalobca vystavený výrazne nepriaznivým dôsledkom opísaným v bodoch 247 až 250 vyššie.

259 Ak sa EIB domnievala, že správanie žalobcu predstavovalo vážny dôvod, ktorý by mohol mať za následok jeho prepustenie s okamžitým účinkom, mala voči nemu začať disciplinárne konanie a pozastaviť mu výkon funkcie podľa článku 39 poriadku zamestnancov z roku 2009. Naopak, ak sa EIB domnievala, ako to tvrdila na pojednávaní, že správanie žalobcu nespadalo do pôsobnosti tohto ustanovenia, ale že ďalšia spolupráca EIB s ním bola nepredstaviteľná, mala – s výhradou rešpektovania platných predpisov – ukončiť jeho zmluvu uplatnením článku 16 poriadku zamestnancov z roku 2009.

260 Preto treba uznať prvú časť prvého žalobného dôvodu a v dôsledku toho zrušiť rozhodnutia z 13. apríla, 12. mája, 16. júna a 20. októbra 2015.

[*omissis*]

b) O druhej časti prvého žalobného dôvodu založenej na porušení práva žalobcu na obhajobu

[*omissis*]

1) O rozhodnutiach o uvoľnení zo služby

[*omissis*]

i) O prípustnosti dôkazov predložených na podporu druhej časti prvého žalobného dôvodu, pokiaľ ide o rozhodnutia o uvoľnení zo služby

[*omissis*]

ii) O dôvodnosti druhej časti prvého žalobného dôvodu, pokiaľ sa týka rozhodnutí o uvoľnení zo služby

[*omissis*]

2) O rozhodnutí z 18. júna 2015

[*omissis*]

c) O štvrtej časti prvého žalobného dôvodu založenej na porušení zásady prezumpcie neviny

[*omissis*]

1) O prípustnosti dôkazov predložených na podporu štvrtej časti prvého žalobného dôvodu

[*omissis*]

2) O dôvodnosti štvrtej časti prvého žalobného dôvodu

[*omissis*]

i) O prvej výhrade založenej na tom, že EIB vychádzala z obvinení, ktoré sú predmetom prebiehajúceho vyšetrovania

[*omissis*]

ii) O druhej výhrade založenej na tom, že EIB vychádzala z atypického vyšetrovania OLAF-u a správy OLAF-u

[*omissis*]

d) O piatej časti prvého žalobného dôvodu založenej na porušení povinnosti odôvodnenia

[*omissis*]

1) O rozhodnutiach z 13. apríla, 12. mája, 16. júna a 20. októbra 2015

[*omissis*]

2) O rozhodnutí z 18. júna 2015

[*omissis*]

2. O návrhoch na náhradu škody

[*omissis*]

a) O námietkach neprípustnosti vznesených zo strany EIB

[*omissis*]

b) O dôvodnosti návrhu na náhradu škody

[*omissis*]

1) O návrhoch na náhradu majetkovej ujmy, ktorá bola údajne spôsobená

[*omissis*]

2) O návrhoch na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá bola údajne spôsobená

[*omissis*]

i) O protiprávnosti rozhodnutí o uvoľnení zo služby a rozhodnutí z 18. júna 2015

[*omissis*]

ii) O údajnej nemajetkovej ujme a existencii príčinnej súvislosti

[*omissis*]

c) O úrokoch z omeškania

[*omissis*]

O trovách

[*omissis*]

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá komora)

rozhodol takto:

1. **Rozhodnutia Európskej investičnej banky (EIB) z 13. apríla, 12. mája, 16. júna a 20. októbra 2015, zo 6. júna 2016 a 7. februára 2017 o uvoľnení PT zo služby, ako aj rozhodnutie EIB z 18. júna 2015 o zabránení PT v prístupe k jeho elektronickej schránke a počítačovým pripojeniam EIB sa zrušujú.**

2. **EIB je povinná zaplatiť PT z dôvodu nemajetkovej ujmy sumu 25 000 eur navýšenú o úroky z omeškania od dátumu vyhlásenia tohto rozsudku v sadzbe stanovenej Európskou centrálnou bankou (ECB) pre hlavné refinančné operácie zvýšenej o 3,5 bodu.**

3. **Vo zvyšnej časti sa žaloba zamieta.**

4. **EIB je povinná nahradiť trovy konania.**

Kanninen Schwarcz Iliopoulos

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 3. júla 2019.

Podpisy